

tijd. Het was voor mij een eer om met jou te oefenen. Maar ridder, ik kan hier echt niet meer blijven. Ik ga weg. Zou jij nog één ding voor mij willen doen?"

De ridder twijfelde geen moment: "Natuurlijk, heer."

Met ingehouden emotie begon Lorentz aan zijn vraag: "Zou jij om middernacht bij de oostelijke poort willen staan met mijn paard? Meld maar niet dat ik weg ben. Alleen als je eerlijk moet antwoorden."

De ridder bedacht zich geen moment: "Ik zal er staan." Hij maakte een buiging naar Lorentz en ging weg.

Weer werd er op de deur geklopt en zijn trouwe bediende kwam binnen. "Ik heb het net gehoord. Wat een ramp. Kan ik iets voor u doen?"

Lorentz bedacht zich geen moment en antwoordde: "Rond middernacht ga ik weg uit dit kasteel. Zou jij wat eten willen klaar maken voor onderweg? Verder wil ik jou en je vrouw bedanken voor alle hulp die ik van jullie heb gekregen. Ik zal jullie missen." De bediende antwoordde niet direct. Hij had er duidelijk moeite mee.

"Ik vind het vreselijk jammer dat u weggaat. Natuurlijk zorgen wij voor wat eten voor uw tocht." Snel maakte hij een buiging en weg was hij.

Lorentz was alleen in zijn zo vertrouwde kamer. Hij keek eens om zich heen. Wat zou hij meenemen als herinnering? Een

beetje somber ging hij zitten. Als een draaimolen kwamen zijn gedachten weer bij het diner uit. Zijn vader, de koning, had niet eens de moeite genomen om vooraf even te overleggen dat hij neef George als zijn opvolger had gekozen. George was vroeger al een rouwdouwer geweest. Vaak had hij als kind George genegeerd. George wilde altijd vechten en Lorentz hield meer van lezen. Vele met de hand geschreven vellen en perkamenten rollen had Lorentz gelezen. Nog even en dan kon hij weg.

# Onderweg

Het was een mooie zomernacht en volle maan. Zo kon Lorentz op het brede pad goed opschieten. Tegen de ochtend stopte hij even. Een klein stukje van de weg af zag hij een grote boom en daarnaast een stuk grasland. Hij liet zijn paard daar grazen. Onder de boom ging hij zitten en nam wat brood.

Ineens kwam het besef, ik ben geen prins meer. Nu moet ik alles zelf doen. Geen bedienden meer. Hij dacht nog even terug aan de vorige dag. Om middernacht stonden zijn twee trouwe bedienden en ridder Arnoud bij de oostelijke poort. Lorentz bedankte hen voor alles. Het was een droevig afscheid en met een brok in de keel van emotie reed hij snel de nacht in. Ondertussen bedacht hij zich, dat hij een andere naam moest aannemen. De eerste naam die bij hem op kwam was Renzo.

Op deze zomerdag was het in de ochtend al vroeg licht en direct al warm. Langzaam vielen zijn ogen dicht. Ergens ver weg hoorde hij wel wat, maar zijn ogen wilden niet opengaan. Toen werden de geluiden steeds duidelijker.

“Heer, het is hier niet zo verstandig om in slaap te vallen. Ze kunnen u zo overvallen,” sprak een man. Renzo was in een keer klaarwakker en keek tegen een oude man aan.